Homer używa równie zakończenia *ao* jak *ω*; przed *ω* wtrąca jeszcze *ε*, ale wtenczas *ω* uważa się pod względem akcentu za krótkie, a *ε* wymawia się spólnie z *ω* jako jedna zgłoska (*Synizesis*). Czytamy więc u Homera: *Ἑρμείας*, *Gen.* *Ἑρμείαο* i *Ἑρμείω*; *Βορέης G.* *Βορέāο* i *Βορέω*; *Ἀτρείδης G.* *Ἀτρείδāο* i *Ἀτρείδεω*. To zakończenie *εω* stało się u Ionczyków zwyczajnem, np. *πολίτεω*, *Ἀτρείδεω*.

5. *Genit. Plur.* kończył się pierwiastkowo na *άων*; to *άων* ściągnęło się później w *ῶν* (dor. *ᾶν*). Homer używa obydwóch form, tak dłuższéj, jak ściągniętéj, np. *θεάων* i *θεῶν*, *παρειάων* i *παρειῶν*. Podobnie jak w *Sing.* rozciąga on także i zakończenie *ῶν* wtrącając *ε*, przez co powstaje *έων*, wymawiane jako jedna zgłoska przez *Synicezę*, np. *πυλέων*, *θυρέων*, *ἀγορέων*. Zakończenie *έων* na zawsze pozostało w dial. ion., np. *Μουσέων*, *τιμέων*.

6. *Dat. Plur.* kończył się najprzód na *αισι(ν)*, i to zakończenie znajdujemy u Homera, Doryjczyków, attyckich poetów, a nawet dawniéjszych prozaików. Ionczykowie zamienili *αισι* na *ηισι* i *ης*, a w dial. att. i języku powszechnym skróciło się *αισι* na *αις*. Wszystkie te trzy zakończenia: *ηισι*, *ης* i *αις* znajdują się u Homera.

7. *Accus. Plur.* kończy się w dial. eol. na *αις* (jak w Dekl. II. na *οις* zam. na *ους*), a w dor. na *ᾱς* (jak w Dekl. II. na *ος* zam. na *ους*), np. *ταῖς τιμαῖς* zam. *τὰς τιμάς* (ale *Dat. Plur.* na *τιμαῖσι(ν)*, dor. *πάσας κούρας*, zam. *πάσᾱς κούρᾱς*.

Deklinacya Druga.

§. 41.

Podług Deklinacyi Drugiéj odmieniają się Rzeczowniki zakończone na *ος* i *ον*. Zakończone na *ος* są męskie i żeńskie; na *ον* są nijakie, wyjąwszy żeńskie nazwiska zdrobniałe na *ον*, np. *ἡ Πλυκέρων* (§. 35, I., 3.).

WZORY.

		Mowa.	Wyspa.	Bóg.	Poseł.	Figa.
Sing.	Nom.	*ὁ λόγ-ος*	*ἡ νῆσος*	*ὁ θεός*	*ὁ ἄγγελος*	*τὸ σῦκον*
	Gen.	*λόγ-ου*	*νήσου*	*θεοῦ*	*ἀγγέλου*	*σύκου*
	Dat.	*λόγ-ῳ*	*νήσῳ*	*θεῷ*	*ἀγγέλῳ*	*σύκῳ*
	Acc.	*λόγ-ον*	*νῆσον*	*θεόν*	*ἄγγελον*	*σῦκον*
	Voc.	*λόγ-ε*	*νῆσε*	*θεός*	*ἄγγελε*	*σῦκον*
Dual.	N.A.V.	*λόγ-ω*	*νήσω*	*θεώ*	*ἀγγέλω*	*σύκω*
	G. i D	*λόγ-οιν*	*νήσοιν*	*θεοῖν*	*ἀγγέλοιν*	*σύκοιν*
Plur.	Nom.	*λόγ-οι*	*νῆσοι*	*θεοί*	*ἄγγελοι*	*σῦκα*
	Gen.	*λόγ-ων*	*νήσων*	*θεῶν*	*ἀγγέλων*	*σύκων*
	Dat.	*λόγ-οις*	*νήσοις*	*θεοῖς*	*ἀγγέλοις*	*σύκοις*
	Acc.	*λόγ-ους*	*νήσους*	*θεούς*	*ἀγγέλους*	*σῦκα*
	Voc.	*λόγ-οι*	*νῆσοι*	*θεοί*	*ἄγγελοι*	*σῦκα*

Uwaga. *Vocat.* wyrazów na *ος* kończy się zwykle na *ε*, ale też niekiedy na *ος*, np. *ὦ φίλε* i *ὦ φίλος*, a zawsze tylko *ὦ θεός*. *Dat. Plur.* kończył się pierwiastkowo na *οισι(ν)*, np. *θεοῖσι*, i taż forma znajduje się niekiedy u att poetów, a nawet u dawniéjszych att. prozaików.